

og lignende Ting. Alt dette viser, at man ikke for et længere Aaremaal kan fastsætte, hvad man kalder for status quo.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds havde ogsaa et bestemt Eksempel paa, hvorledes Venstrereformpartiet saa skammelig nu har sveget sin Stilling fra før, og det var Historien om „Nr. 7“ og „Agnete“. Vi kende jo alle Historien om Agnete og Havmanden. Her have vi nu en anden „Agnete“ (*Alfred Christensen*: Ja, saa faa vi vel ogsaa den om Vandmanden). Da nu det ærede Medlem har indtegnet sig, kan han vel nok holde sin Veltalenhed i Tømme, indtil Formanden giver ham Ordet. Det var altsaa denne Historie om „Agnete“ og „Nr. 7“. Det ærede Medlem fortalte, at den højtærede tidligere Marineminister ønskede at komme i Besiddelse af den ledigblevne Toldkrydser Nr. 7, og det er rigtigt. Men samtidig meddelte han Finansudvalget, at han havde en Baad, der hed „Agnete“. Den vilde han afhænde, og saa skulde den ene Haand vaske den anden. Det, som det gjaldt for den højtærede tidligere Marineminister om ved hans Henvendelse til Finansudvalget, var at faa dets Tilslutning, Billigelse, Samtykke eller, hvad man nu vil kalde det, til denne administrative Handling: Afhændelsen af „Agnete“ og Erhvervelsen af Toldkrydser Nr. 7. Ministeren spurgte, om vi havde noget derimod, og det var ganske naturligt, for ellers skulde han have haft Sagen frem i Bevillingsform, men skulde man først have det ordnet paa den Maade, at Udgiftsbevillingen til Toldkrydseren Nr. 7, og Indtægtsbevillingen paa Forventning af Salget af „Agnete“ skulde søges paa Finansloven, vilde det have taget nogen Tid, inden man var i Stand til at erhverve Toldkrydseren, og den havde maaske saa været over alle Bjerge inden den Tid. Altsaa her er Tale om rent administrativt at sælge „Agnete“ og erhverve Toldkrydser Nr. 7. Vi sagde dertil: Ja vel, var saa god, det have vi ikke det allermindste imod; vi ønske kun at hævde, at det ikke maa medføre nogen Udgift for Statskassen. Det kan Finansudvalget nemlig ikke give sin Tilslutning til. Ministeren skulde ikke kunne paaberaabe sig, at vi havde givet vor Tilslutning til denne Transaktion og saa kunde sige, at den havde andraget større Udgifter end forudsat, og at han som Følge deraf maatte have en Efterbevilling. Et saadant Eftersmæk vilde vi ikke paa Forhaand give vor Tilslutning. Se, det er Historien om Toldkrydseren

Nr. 7 og „Agnete“. Denne Historie trak det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) op med i Fjor, og nu kommer han igen i Aar for 2den Gang frem med den. Jeg henstiller til det ærede Medlem, om han ikke finder det rigtigt at hjempermittere Nr. 7 og lade „Agnete“ sejle sin egen Sø. Det har ikke noget med „status-quo“ at gøre: vi vilde blot ikke give Tilslutning til en administrativ Transaktion angaaende de to Baade, naar vi ikke vare sikre paa, at den ikke vilde medføre nogen forøget Udgift for Statskassen. Derom var Talen, og intet andet.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds mindede om, hvad der foregik i et Partimøde med Hensyn til Forsvarskommissionens Medlemmers Stilling til den foreliggende Sag. Her syntes han at have en god Trumf paa Haanden. Han henviste til, hvorledes bl. a. jeg sagde, at naar vi her gavede vor Tilslutning til Forsvarministerens Program, saa laa deri, at Forsvarskommissionens Medlemmer skulde være bundne til til sin Tid at støtte Forslaget om Løjtnantslønninger, og hvad dermed stod i Forbindelse. Ja, det er rigtigt, det sagde jeg, og det var den naturligste Ting af Verden. Man kan ikke tage den Stilling at sige: Jeg synes godt om dette Forslag og giver det min Tilslutning, men skal det behandles et andet Sted, gaar jeg imod det; saaledes kan man ikke stille sig. Nej, selvfølgelig, vi vilde møde dette Forslag med Sympati, ogsaa naar vi se det i Forsvarskommissionen, men det udelukker ikke, at hvis Forsvarskommissionens Arbejde paa det Tidspunkt, da dette Spørgsmaal kommer frem i den, er saa vidt fremskredet, at en Forhandling paa Rigsdagen derom anses for uehdig for Kommissionens Arbejde, eller Forslaget paa anden Maade maa siges at staa Kommissionen i Vejen, og hvis der fra andre Sider i Forsvarskommissionen til sin Tid rejses saa stærke Grunde mod at tage dette Spørgsmaal op, at vi saa maa bøje os for disse Grunde, skønt vi møde Forslaget med Sympati i det Øjeblik, det kommer frem i Kommissionen. Det var slet ikke Meningen efter den Stilling, vi indtog, da vi 62 Mand stærk, det ærede Medlem fra Bjerre (J. J. Jensen) og andre inklusive, stemte: Ja, uden Forbehold fra det ærede Medlems Side . . . (højrøstet Modsigelse fra J. J. Jensen's Side) . . . Godt brølt Hr. Løve, men det nytter nu ikke, saaledes er Sammenhængen med Stillingen i Partimødet den Gang og med vor Stilling i Forsvarskommissionen nu; der er ikke det allerringeste i Ret-